

Arrest

nr. 98 631 van 11 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 23 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel tot verlaten van het grondgebied van 18 oktober 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 7 juli 2004 heeft de verzoeker een asielaanvraag ingediend bij de Belgische overheden.

1.2 Op 29 oktober 2004 neemt de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken een beslissing houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3 Op 1 oktober 2009 dient de verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4 Op 18 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoeker werd ter kennis gebracht op 29 oktober 2012 en waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.10.2012 werd ingediend door:

B(...) M(...), Nationaliteit: Algerije

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende.

De elementen aangaande de integratie van betrokkene - met name dat betrokkene sinds juli 2004 ononderbroken verblijft in België (aangaande het verblijf van betrokkene werden op 06.10.2011 bijkomende bewijsstukken opgevraagd, die werden overgemaakt op 25.10.2011), het argument dat betrokkene een vrienden- en kennissenkring zou uitgebouwd hebben en getuigenverklaringen voorlegt - vormen op zich geen grond om aan betrokkene een verblijfsregularisatie toe te staan. Het kan als normaal beschouwd worden dat betrokkene - in afwachting van zijn asielprocedure — zijn tijd in België zo goed mogelijk trachtte te benutten. Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende een asielaanvraag in op 07.07.2004, die werd afgesloten op 29.10.2004 met de beslissing tot weigering van verblijf door de Dienst Vreemdelingenzaken, hem diezelfde dag betekend. Ook werd aan betrokkene op 29.10.2004 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het was in eerste instantie aan betrokkene om zelf gevolg te geven aan dit bevel. Het feit dat betrokkene nog steeds in België verblijft en zich verder geïntegreerd zou hebben, is te wijten aan zijn eigen keuzes en houding en gebeurde in illegaal verblijf, waardoor dit bijgevolg niet kan weerhouden worden als een grond voor regularisatie. De duur van de procedure — namelijk 3 maanden — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”

1.5 Op 18 oktober 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van DB(...) K(...), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordi aan de genaamde:

B(...) M(...), nationaliteit Algerije

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° Hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering door de Dienst Vreemdelingenzaken op datum van 29.10.2004. Op 18.10.2012 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf conform artikel 9bis eveneens afgesloten met een negatieve beslissing.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoeker geen middel ontwikkelt tegen de tweede bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 oktober 2012.

De Raad stelt dan ook ambtshalve vast dat het beroep onontvankelijk is in de mate het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 oktober 2012.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 Gezien het beroep onontvankelijk is in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, wordt de eerste bestreden beslissing bij de bespreking van het middel aangeduid als *“de bestreden beslissing”*.

4.2 In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van het beginsel van behoorlijk bestuur.

De verzoeker licht het middel als volgt toe:

“De beslissing van de DVZ is totaal onredelijk.

Op basis van de instructie dd. 19.07.2009 zou over de gegrondheid van de regularisatieaanvraag van verzoeker niet de minste discussie geweest zijn. Verzoeker bewijst immers dat hij meer dan 5 jaar onafgebroken in België verblijft en dat hij goed geïntegreerd is.

Nadat de instructie werd vernietigd door de Raad van State werd door de toenmalige Staatssecretaris gegarandeerd dat de instructie verder zou toegepast worden.

Ook nu nog lieten zowel het kabinet De Block als directie van DVZI weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet.

Het vertrouwen van verzoeker werd ernstig geschonden.

Verzoeker mocht er redelijkerwijze - sinds 2009 (!) - van uitgaan dat zijn regularisatie slechts een 'formaliteit' was, gelet op het vervuld zijn van de duidelijke voorwaarden uit de instructie.

Verzoeker heeft zich daar mentaal op afgestemd en heeft zich verder volledig lokaal in België geïntegreerd en ontplooid.

Het is inhumaan dat de DVZ en de overheid dit vertrouwen heeft opgewekt gedurende zovele jaren.

Dit is des te meer stuitend in het geval van verzoeker, nu de beslissing - met een typemotivering geformuleerd in enkele zinnen - meer dan drie (!) jaar op zich liet wachten.

Nog stuitender is dat de DVZ via haar schrijven op 06.10.2011 waarbij zij de bewijzen vroeg dat verzoeker gedurende 5 jaar ononderbroken in België heeft verbleven (stuk 3), nogmaals de duidelijk indruk wekte dat zij zich - in het kader van haar discretionaire bevoegdheid - nog steeds zou houden aan de bepalingen uit de instructie. Dit vormde de controle van de voorwaarden uit punt 2.8.A van de instructie.

De DVZ laat door deze vraagstelling duidelijk blijken dat als verzoeker zijn ononderbroken verblijf gedurende 5 jaar bewijst, hij dan een regularisatie zou bekommen.

In de eindbeslissing van één jaar later, stelt de DVZ droogweg dat het feit dat verzoeker gedurende 5 jaar in België verbleef, op zich geen grond vormt een de verblijfsregularisatie toe te staan.

Dit is pure willekeur.

Waarom vraagt de DVZ aanvankelijk naar een bewijs van een feit (ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar), om dan eenvoudigweg te besluiten - zonder enige motivering (cfr tweede middel hieronder

uitgewerkt) - dat ditzelfde feit toch geen enkele invloed heeft op de al dan niet gegrondheid van de regularisatieaanvraag?

In het kader van haar discretionaire bevoegdheid kon de DVZ perfect beslissen dat er voldoende elementen zijn die in casu de regularisatie van verzoeker toestaan.

Deze buitengewone elementen zijn er zeker: lange aanwezigheid in België, verdere integratie op basis van gewekt vertrouwen tijdens de lange duur van de regularisatieprocedure, enz...

Dat het achteraf juridisch onmogelijk is gebleken om de criteria voor humanitaire regularisatie in een instructie vast te leggen ipv een wet, doet niets af aan het gewekte vertrouwen bij verzoeker.

De beslissing van de DVZ is gelet op al deze elementen (gewekte vertrouwen, lange duurtijd, enz...) totaal onredelijk en schendt op grove wijze het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel."

4.2.1 De verzoeker betoogt dat er op basis van de instructie van 19 juli 2009 geen twijfel zou geweest zijn over de gegrondheid van zijn aanvraag tot regularisatie aangezien hij voldoet aan de erin omschreven voorwaarden daar hij kan bewijzen dat hij meer dan vijf jaar onafgebroken in België verblijft. Hij stelt dat het niet toepassen van de instructie het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel ernstig schenden.

Waar de verzoeker een schending van het rechtszekerheidsbeginsel aanvoert, wijst de Raad erop dat het rechtszekerheidsbeginsel een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel is dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

In casu stelt de bestreden beslissing dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is. Met betrekking tot de instructie van 19 juli 2009 oordeelt de verweerder dat "deze vernietigd werd door de Raad van State. Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing".

Vooreerst merkt de Raad op dat de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Zoals de verzoeker aanhaalt heeft de toenmalige staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. De verzoeker is van mening dat hij, door zijn onafgebroken verblijf van vijf jaar in België, recht heeft op een verblijfsmachtiging aangezien hij voldoet aan de voorwaarden gesteld door punt 2.8.A van de instructie. Deze instructie van 19 juli 2009 werd echter vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *"het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen"*, omdat *"door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden"* en omdat *"uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt"*. Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat immers geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). De Raad kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd. Gelet op de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009

wordt deze instructie geacht nooit te hebben bestaan zodat de verweerder hiervan geen toepassing kon maken.

Rekening houdend met het vernietigingsarrest nr. 198.769 van de Raad van State dient het onderzoek van verzoekers aanvraag te worden gevoerd in overeenstemming met het bepaalde in artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken de betrokkene, in het kader van zijn aanvraag, gevraagd heeft om bijkomende stukken voor te leggen die verzoekers verblijf in België tussen 2004 en 2009 kunnen staven, (zie administratief dossier, brief dd. 6 oktober 2011). De verzoeker is van oordeel dat het bestuur hiermee de indruk wekte dat zij zich nog steeds zou houden aan de bepalingen van de instructie aangezien de vraag naar bijkomende stukken een toetsing aan punt 2.8.A van de instructie zou impliceren. De Raad merkt dienaangaande op dat de op 6 oktober 2011 geformuleerde vraag naar bijkomende stukken niet toelaat om in het individuele geval van de verzoeker af te wijken van de duidelijke wettelijke bepaling van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de aanvraag te beoordelen aan de hand van criteria die zijn opgenomen in een door de Raad van State vernietigde instructie. Hetzelfde geldt voor de bevestiging van de toenmalige staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat de criteria van de instructie ook na het vernietigingsarrest van de Raad van State zouden worden toegepast. In tegenstelling tot wat de verzoeker lijkt te veronderstellen dient de verweerder immers de wet te laten primeren op de – vernietigde - instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*. Het gegeven dat de verweerder in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat zijn in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is.

Voorts moet worden benadrukt dat het vertrouwensbeginsel niet impliceert dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). De loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F).

Ook het rechtszekerheidsbeginsel kan niet worden ingeroepen indien dat leidt tot de miskennis van een wettelijke bepaling. Het wettelijkheidsbeginsel, dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers.

Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel ligt dan ook niet voor.

4.2.2 De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Gelet op de bespreking onder punt 4.2.1. blijkt dat de verweerder naar recht en reden heeft geoordeeld dat hij geen toepassing kon maken van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

De Raad benadrukt voorts dat het bestuur elke aanvraag om machtiging tot verblijf aan een afzonderlijk en doorgedreven onderzoek dient te onderwerpen. Een termijn van 3 jaar, om een aanvraag te behandelen, kan bijgevolg niet als onredelijk lang beschouwd worden. Er dient bovendien op gewezen te worden dat de vreemdelingenwet geen termijn voorziet waarbinnen aanvragen die overeenkomstig artikel 9bis van dezelfde wet werden ingediend moeten behandeld worden. De verzoeker toont verder niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat de bestreden beslissing eerder had moeten worden genomen. Een eventuele schending van de redelijke termijn kan hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf in hoofde van de verzoeker zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757).

Een schending van het redelijkheidsbeginsel ligt *in casu* dan ook niet voor.

4.2.3 Waar de verzoeker nog lijkt te willen verwijzen naar een schending van het “*beginsel van behoorlijk bestuur*” stelt de Raad vast dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is, daar het aan de verzoeker toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

Het eerste middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

4.3 In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoeker citeert de toepasselijke wetsbepalingen en licht het middel als volgt verder toe:

“De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoeker meent dat bovenvermelde rechtsregels door de dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

Verzoeker vordert dan ook op grond van een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur de schorsing van de bovengenoemde beslissing van de DVZ.

De motivering van de DVZ is bijzonder summier en vormt een type motivering uit andere beslissingen.

Er wordt enkel aangehaald dat de instructie vernietigd werd, en bijgevolg niet van toepassing is.

De DVZ laat uitdrukkelijk blijken dat het niet betwist is dat verzoeker ondertussen meer dan 8 jaar in België verblijft en duurzaam lokaal is verankerd.

Twee jaar (!) na de aanvraag humanitaire regularisatie vraagt de DVZ op 06.10.2011 het bewijs dat verzoeker gedurende 5 jaar ononderbroken in België heeft verbleven. Hieruit laat de DVZ duidelijk uitschijnen dat zij zich nog houdt aan de bepalingen uit de instructie.

Uit de uiteindelijke beslissing dd. 18.10.2012 blijkt dat de DVZ de aanwezigheid gedurende 5 jaar als bewezen beschouwt, doch zij motiveert niet waarom de integratie en het ononderbroken verblijf van geen enkele tel meer is.

Waarom vraagt zij naar een bewijs van een feit (ononderbroken verblijf) om één jaar later te besluiten dat dit feit dan wel bewezen is, maar in feite irrelevant in de overweging om uit te maken of de regularisatie kan toegestaan worden.

Hier is de motivering totaal gebrekkig en de beslissing is op dit punt kennelijk onredelijk.

Betreffende de gegrondheid van de regularisatieaanvraag - reden waarom verzoeker meer dan drie maanden (lang verblijf) in België wenst te blijven:

Wat de gegrondheid betreft, verwijst verzoeker naar zijn aanvraag regularisatie.

Volgens de instructie volstaat het als bewezen wordt dat verzoeker vijf jaar ononderbroken in België verblijft en geïntegreerd is.

Verzoeker verblijft reeds 8,5 jaar onafgebroken in België en is volledig geïntegreerd (zie stukken 3).”

4.3.1 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* wordt in de motieven verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 niet meer van toepassing zijn en dat de overige elementen aangaande de integratie van de betrokkene geen grond vormen om aan de betrokkene een verblijfsmachtiging toe te staan.

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 vreemdelingenwet.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

4.3.2 Vervolgens voert de verzoeker een schending van de materiële motiveringsplicht aan. Hij stelt dat de verweerder nagelaten heeft te motiveren waarom zijn integratie en het ononderbroken verblijf “van geen enkele tel meer is”, terwijl de vraag om stukken van 6 oktober 2011 duidelijk laat uitschijnen dat de verweerder zich nog houdt aan de bepalingen van de instructie van 19 juli 2009 en niet betwist wordt dat de verzoeker ondertussen meer dan 8 jaar in België verblijft en hij er duurzaam lokaal verankerd is.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing het volgende stelt met betrekking tot het ononderbroken verblijf en de integratie van de verzoeker: *“de elementen aangaande de integratie van betrokkene - met name dat betrokkene sinds juli 2004 ononderbroken verblijft in België (...), het argument dat betrokkene een vrienden- en kennissenkring zou uitgebouwd hebben en getuigenverklaringen voorlegt - vormen op zich geen grond om aan betrokkene een verblijfsregularisatie toe te staan. Het kan als normaal beschouwd worden dat betrokkene - in afwachting van zijn asielprocedure — zijn tijd in België zo goed mogelijk trachtte te benutten. Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende een asielaanvraag in op 07.07.2004, die werd afgesloten op 29.10.2004 met de beslissing tot weigering van verblijf door de Dienst Vreemdelingenzaken, hem diezelfde dag betekend. Ook werd aan betrokkene op 29.10.2004 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het was in eerste instantie aan betrokkene om zelf gevolg te geven aan dit bevel. Het feit dat betrokkene nog steeds in België verblijft en zich verder geïntegreerd zou hebben, is te wijten aan zijn eigen keuzes en houding en gebeurde in illegaal verblijf, waardoor dit bijgevolg niet kan weerhouden worden als een grond voor regularisatie. De duur van de procedure — namelijk 3 maanden — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”*

Uit de bestreden beslissing blijkt aldus dat de verweerder uitgebreid motiveert waarom de aangevoerde elementen in verband met de integratie en het ononderbroken verblijf in België, niet in aanmerking werden genomen voor het toekennen van een verblijfsmachtiging aan de verzoeker. Bijgevolg kan de verzoeker niet dienstig voorhouden dat de verweerder niet gemotiveerd heeft waarom de genoemde elementen niet in aanmerking genomen worden voor regularisatie.

Waar de verzoeker onder een titel *“betreffende de gegrondheid van de regularisatieaanvraag – reden waarom verzoeker meer dan drie maanden (lang verblijf) in België wenst te blijven”* betoogt dat het volgens de instructie volstaat als het bewezen wordt dat hij vijf jaar ononderbroken in België verblijft, beschouwt hij de voorwaarde uit de vernietigde instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke bestuurlijk optreden zou leiden tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat immers geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard. Uit de behandeling van het eerste middel is dan ook gebleken dat de instructie vernietigd werd door de Raad van State en geacht wordt nooit te hebben bestaan. Het bestuur kan dan ook oordelen dat het langdurig verblijf van een vreemdeling in België geen grond uitmaakt voor het toekennen van een verblijfsmachtiging. Het komt, gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die voortvloeit uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet, aan de verweerder toe om te bepalen of de ingeroepen elementen een verblijfsmachtiging rechtvaardigen.

In die mate dat de verzoeker met zijn betoog om een herbeoordeling van zijn aanvraag verzoekt, dient er op te worden gewezen dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verzoeker, die de concrete motieven met betrekking tot het niet aanvaarden van zijn integratie en zijn ononderbroken verblijf in België niet betwist, maakt dan ook niet aannemelijk dat de bestreden

beslissing zou zijn tot stand gekomen op kennelijk onredelijke wijze of met miskenning van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de verweerder beschikt, noch toont hij aan dat de motieven waarop de verweerder zich steunt niet pertinent of onjuist zouden zijn.

Ten overvloede dient bovendien geduid te worden dat, indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821).

De schending van de materiële motiveringsplicht is bijgevolg niet aangetoond.

4.3.3 De Raad wijst erop dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan *in casu* derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE